2025.11.23. egyházi év utolsó vasárnapja

Köszöntés: 2Pét 3,13 De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik.

Olvasmány: Ézs 65,17-25 Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe. Ézs 41,18; 51,16; 66,22; 2Pt 3,13; Jel 21,1

18 Ezért örvendjetek és vigadjatok mindörökké annak, amit majd teremtek! Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömre. Ézs 62,5; 66,10

19 Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajkiáltás hangja. Ézs 25,8; 35,10; 51,11; 62,5; Jel 21,4

20 Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öregember, aki magas kort ne érne. Mert a legfiatalabb is százévesen hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít. Zak 8,4-5

21 Házakat építenek, és ők laknak majd bennük, szőlőket ültetnek, és ők élvezik majd azoknak gyümölcsét. Ézs 62,8; Ám 9,14

22 Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy ültetnek, hogy majd más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké, és amiért megdolgoztak, választottaim maguk élvezhetik. 5Móz 28,30; Jób 14,7; Ézs 6,13; 62,8-9; Ám 9,14 **23 Nem hiába fáradoznak, nem veszedelemre szülnek, mert az Úr áldott népe ez, ők és leszármazottaik.** Fil 2,16

24 Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom. Jób 14,15; Ézs 30,19; 58,9

25 A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki – mondja az Úr. 1Móz 3,14; Ézs 11,6-9

Alapige: Mt 25, 1-13

1 Akkor hasonló lesz a mennyek országa ahhoz a tíz szűzhöz, akik vették a lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. Jel 19,7 **2 Öt közülük balga volt, öt pedig okos.**

3 A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, 4 az okosak viszont a lámpásukkal együtt olajat is vittek korsókban.

5 Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak. 6 Éjfélkor azután kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! 7 Ekkor ezek a szüzek mind felébredtek, és rendbe hozták a lámpásukat.

8 A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert a lámpásunk kialszik. 9 Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is, menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak!

10 Amíg azok vásárolni voltak, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. 11 Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk!

12 Ő azonban így válaszolt: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.

13 Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!

Kedves Testvérek!

Az egyházi év utolsó vasárnapja van ma, hiszen jövő héten már advent első vasárnapja lesz. Szoktuk is mondani az egyházi év hagyománya szerint, hogy ma van az Örökkévalóság vasárnapja. Ehhez kapcsolódán mind az olvasmányunk, mind az alapigénk egy másik létmódról, egy másik valóságról az Isten országáról beszél.

Ami azért nehéz kérdés, mert a földi valóságban élve, annak törvényszerűségeit látva és azzal számolva nehéz el és kiszakadni ebből ill. ettől. Éppen ezért csak hasonlatokkal, szimbólumokkal és különböző képekkel tudjuk leírni ezt a valóságot.

Ilyen ez a mostani példázat is, a tíz szűz példázata. Öten okosak és visznek magukkal olajat a lámpásukba, míg öten balgák és nem visznek magukkal. Rosszul készülnek a menyegzőre, az esküvőre. S mire megjön a vőlegény, akkor öten kint ragadnak, míg az okosak bejutnak.

Amikor a szakaszt írják akkor abban a csoportban, gyülekezetben, közösségben, akiknek írják ezt az evangéliumot, ott várták az Úr napját, az ítélet napját, a végidőt. Ezt úgy szoktuk mondani újszövetségi teológiai szakszóval, hogy a parúzia várása.

Azaz, hogy készültek erre, várták ezt az időt. De ez mit is jelent számunkra manapság? Nos ez a fajta hitbeli látás, hogy a végidők azok előttünk vannak, s hogy arra készüljünk az egyrészt egy nagy vigasztalás. Nagy vigasztalás, hogy legyen az életünk sikeres vagy sikertelen, szomorú, küzdelmes, vagy örömmel és teljességgel

teli, attól még vár ránk egy másik létmód. Ahol nem farkastörvények vannak. Egy olyan létmód, ahol nem a materiális, az anyagi szükség szorongat.

S ez már kifejeződik itt a jelenben is. A mi világunkban is. Erre készülünk. Hadd mondjak el ehhez egy történetet. Amikor gyermekként láttam az időseket templomba menni sose értettem, hogy miért vannak olyan szépen kiöltözve, s nagyapámmal egyszer megbeszéltük, hogy bizony, régebben az embereknek nem sok ruhájuk volt, de volt mindig egy viselős, meg egy templomos. Mert a templomra fel kellett készülni, hiszen oda azért megy az ember, hogy Istennel találkozzon.

S valóban bizonyos értelemben már az Istentisztelet is lehet az Isten országára való készülés egyik formája. Lehet, hogy kicsiben és még nem teljesen, de az Istentiszteleti közösség, a gyülekezet, az orgona és az ének, az imádság és az Ige azok bekapcsolódások az Isten országába is.

Azaz a külső megjelenés is azt tükrözi, hogy készülnek az emberek. Az Istennel való találkozásra. A vele való közösségre. Az alkalomra.

Itt a példázatban menyegzőről van szó. Egy esküvőről.

Egy esküvőre mi is készülünk és megtiszteljük az alkalmat azzal, hogy egy szebb ruhát veszünk fel. Van, aki még többet is. Tegnap volt egy esküvő, ahol szolgáltam s az jutott éppen eszembe, hogy persze ez e kultúránk része, de mennyire szépen mutatja a példázat egyik kulcsát is. A készülést.

Feldíszítve a templom aztán a terem. Ünnepi vacsora és ruházat, ajándékok.

Itt az öt okos leányzó olajjal készül, hogy lásson a sötétségben. Akkoriban ugyanis így világítottak a sötétben. Olajlámpával, mécses szerű eszközökkel.

Kedves Testvérek a végső idők, Krisztus eljövetele az manapság elég távolinak tűnik. De mi is várjuk. Persze nem úgy, mint bizonyos kisegyházak vagy szekták, akik mondjuk csak a 20. században háromszor kiszámolták, hogy na akkor most itt van az idő.

Aztán nem úgy lett ahogyan ők mondták. Mi is várjuk Krisztust, de nem rettegéssel, nem félelemmel. Mi is készülünk. Korábban említettük már, hogy ez egy vigasztalás is. Hiszen a keresztyén látásban ott van a reménység a jövőre nézve. Nemcsak a földi jövőre. Hanem azon túl is.

Ezt azért is hangsúlyozom mert az egyházi év utolsó vasárnapja van, amit az örökkévalóság vasárnapjának is neveznek, s ilyenkor sok helyen megemlékeznek az elhunytakról.

Mi év végén szoktunk számot vetni, de azt gondolom, hogy ez a mai igeszakasz is adhat olyan többletet, hogy mi úgy készülhetünk, hogy van bizalmunk, van világosságunk, van olaj abban a lámpásban, amivel világíthatunk, amivel utat és látást kereshetünk.

S ahogyan anno a lámpásokba olajat töltöttek, úgy lehet, hogy manapság már akkumulátorokat töltünk meg árammal, de a példa szépen leírja, hogy valamit bele kell tölteni, hogy legyen világosság. Hogy kell valamilyen energiaforrás.

Nagy kérdés, hogy mi mit töltünk be a lelki lámpásunkba? Hogy mi segít minket eligazodni az életünk útján? Hogy mi segít látni, észre venni? Honnan van hozzá energia?

Nos mi mondhatjuk, hogy a hit. Az a keresztyén hit, amelyen egyszer elindultunk, amelyben néha megbotlottunk, amiben megújultunk, amely visz minket.

A példázatban az okos leányok úgy indulnak útra, hogy visznek magukkal olajat. Készülnek az alkalomra.

S talán mi is, amikor az életünket éljük, akkor megtöltött korsókat vihetünk magunkkal, hogy után tudjunk tölteni amikor kell.

Azaz számít, hogy mi hogy vagyunk Istennel és hogy miként készülünk, miként éljük az életünket. Hogy mi az, amit mi teszünk, mondunk és cselekszünk. Már itt is már most is.

S jó azt látni, jó azt tudni, hogy van olyan korsó, olyan forrás, amihez nyúlhatunk, olyan, amelyet vihetünk magunkkal ezen az úton, hogy után tudjunk tölteni, ha kell.

Adja meg az Örök Isten, hogy a hitünk korsója lehessen mindig forrás minden időben és helyzetben egyaránt. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd